

Interview se senseiem Ikedou

Sensei, máme dojem, že jste ve Švýcarsku vytvořil velmi moderní organizaci ACSA. Mohli byste nám říci něco o Vaší práci?

Hned na začátku musím říct, že mohu soudit jen práci, kterou jsem sám udělal. A práce, o které mluvíte, nebyla udělána mnou, ale stejně tak členy ACSA. Společně jsme studovali aikidó a osobně se rozvíjeli také společně. A nerad bych přirovnával práci ACSA k práci jiných zemí. Nikdo prostě nemůže říkat, tam je lepší výsledek. V každé zemi, kde je japonský šihan, se lidé snaží dosáhnout pozitivních výsledků. Všechna tato úsilí musí být stejně respektována.

Cítíte nějaký rozdíl v tom být učitelem v menší zemi, jako je Švýcarsko, ve srovnání s většími, jako jsou Itálie nebo Německo?

Nejsou v tom rozdíly. V každé zemi je potřeba vytvořit strukturu, v místním rozsahu a stejně tak mezinárodně. Dokonce i malá země je zanedlouho příliš velká pro jednu osobu, aby se o ní sama starala. Spolupráce je nevyhnutelná. Například - nyní se na mě obrátilo několik zemí se žádostí o podporu - Čechy, Slovensko, Maďarsko, Chorvatsko. I když budu pracovat velmi tvrdě, mohu zajistit návštěvu pouze jednou nebo dvakrát do roka. To není nikdy dost, abych je dostatečně podpořil ve vývoji aikidó. Potřebuji asistenci členů ACSA, aby navštěvovali tyto země a podpořili je důkladněji.

Myslíte si, že další země následují vzoru Švýcarska?

Všiml jsem si tohoto vývoje v rámci EAF, když jsem navštívil kongres v Sofii. Byl jsem potěšen, že vidím, jak rozdílné země spolupracují. Je mi jasné, že do budoucna je spolupráce jedinou cestou jak se aikidó může v Evropě rozvíjet.

Z pohledu z vnějšku to možná někdy vypadá, že EAF a šihani pracují odděleně. Myslíte si, že je to pravda?

Rozhodně ne. Tady je možná nedorozumění. Šihani jsou si vědomi práce EAF ve srovnání s prací, kterou sami dělají. V minulosti EAF žádala šihany, aby ji podpořili. Jakkoliv, plánovaná setkání velmi často nekorespondovala s programem šihana. Například, šihan bude velmi často během léta zaneprázdněn, bere si krátkou dovolenou na konci srpna nebo začátkem září a pak musí v září a říjnu velmi těžce pracovat. Jestliže má setkání proběhnout v tomto období, bude pro něho velice těžké se ho zúčastnit. To pak možná dělá dojem, že se šihani o EAF nestarají. Ale my se domníváme a máme zájem o mezinárodní rozvoj jako každý zaujatý aikidóka.

Před chvílí jste nám řekl, že Vaši asistenti se angažují v šíření aikidó v zemích, které Vás požádaly o pomoc. Můžete nám říci něco o této politice?

To je jednoduché. Po dvaceti letech cvičení mám nyní studenty, kteří mohou cvičit aikidó stejně tak dobře jako já, když jsem přijel do Evropy. V tom čase jsem převzal mnoho odpovědnosti. Proto je pro mě jen logické, že jak se moji studenti technicky vyvíjejí, mohou přejímat stejnou odpovědnost. Ale toto mě přivádí k jednomu z podnětů, o kterém bych rád, aby se EAF zamyslela. Dodnes měla každá země jinou politiku pravomocí, které dostal instruktor. Například ve Švýcarsku může instruktor se 4. danem udělovat stupně až

do 1. danu. V mnoha jiných zemích dokonce instruktoři s 5. nebo 6. danem nemají takovou odpovědnost ani uvnitř vlastní země. Takže, když moji asistenti navštěvují cizí země, mají rozdílné možnosti než nejvýše ohodnocený instruktor z jiných zemí. Neříkám, co je lepší, ale bylo by dobré, kdyby EAF ustanovila jasnou politiku v tomto ohledu.

Otázky kladl August Dragt

Oba články jsme převzali z International Aikido Newsletter 97
Přeložili Miroslav Kodym a Jana Legnerová